

витѣ вѣкове на робството е съмнително. Наистина, съгласно прѣданието за заправянето на Клуцохоръ се казва, че въ бившата тамъ гора сливенци сж се криели отъ тия орди, но това очевидно ни отнася за еничери не на квартира въ града, а проходящи прѣзъ него въ врѣме на походъ или война или просто като нападатели на града. Вѣроятно, частъ отъ ямболската или карнобашка еничерска орда е квартирувала врѣменно въ Сливенъ, но и то най-рано въ XVII-я вѣкъ, когато Сливенъ отъ чисто войнишко заселище е почналъ да се обръща на виденъ турско-български промишленъ, индустриаленъ центъръ. Еничерскитѣ орди въ Ст. Загора сж били три, и както е чувалъ Иречекъ тамъ, тѣ сж воювали съ сливенскитѣ еничери помежду си за послѣденъ пѣтъ въ 1813 г. (Пжт. II, 168). Когато въ 1826 г. Атъ Мегданъ въ Ц-дъ се обръща въ салхана за еничеритѣ, частъ отъ тѣхъ се избавили въ Сливенъ, между които и единъ офицеръ, който билъ уловенъ тукъ и посѣченъ отъ прочутия сливенски аенинъ Тахиръ ага (внукъ на жеравненския войникъ и послѣ потурченъ Жеко кехая). Между старитѣ сливенци понятието еничеринъ се прѣдава съ настрѣхване. (Приспособява се особно на мже ревниви, жестоки и тиранични).

Сливенъ отъ XVI-я вѣкъ до половината на XVII-я и X. Калфа.

Бидейки и прѣзъ турското владичество на страна отъ главнитѣ турски маршрути за Влашко, Молдавия, Полша и Русия (прѣзъ Чалж-Кавакъ) и за Австрия (прѣзъ стария римски пѣтъ: Одринъ, Пловдивъ, София, Бѣлградъ), Сливенъ остава не тѣй често споменуванъ и кжсно извѣстенъ. Ямболъ, ако и по-малкъ прѣзъ робството, но разположенъ на отворено мѣсто и край първия отъ горнитѣ маршрути, се чува по-рано отъ Сливенъ. Прѣзъ началото на XVI-я вѣкъ, българитѣ бѣха свидѣтели на редица турски походи, които коштували тѣй скжпо на раята. Къмъ картината на прѣтѣпкани посѣви, изсѣчени гори, изтощаване на селени чрѣзъ ангарии, принуждавани да напуцатъ ралото или диканята за да придружаватъ повилнѣли бейове или султани на ловъ или да служатъ въ армията повечето